

[Clausager.]

undertiden været nogen; der ikke vilde være med, og det kan jo godt være, at det gaar lige saadan denne Gang.

Endelig sagde det ærede Medlem, at Venstre stillede her som altid Krav til Statskassen. Det synes jeg ikke vi gør. Vi bringer, som jeg skildrede i Gaar, Dækning eller i alt Fald omtrent Dækning, det kommer an paa, hvor meget Sukker vi producerer, det er klart; men vi skaffer i alt Fald en meget stor Part af Dækning til Stede. Paa det Tidspunkt, Staten vil komme til at levere noget til Dyrkerne, bringer vi omtrent fuld Dækning. Og saa kan det jo tænkes, at den Tid kommer — den kan komme hurtigere, end vi aner, paa Grund af Valutaforskydninger —, da der er Dækning for noget, der ikke forlanges. Man skal ogsaa tage i Betragtning, at vi formodentlig forøger Beskæftigelsesgraden og forbedrer vor valutamæssige Stilling og vor Handelsbalance, saa alt taget i Betragtning synes jeg rigtignok, at Venstre her har vist Villie og ogsaa Evne til at skaffe fuldkommen god Dækning.

Det er ogsaa ganske ubeføjet at sige, at Venstre ikke plejer at skaffe Dækning. Det plejer vi, ogsaa naar det drejer sig om andre Forhold. Vi har derimod set Tilfælde, hvor en Minister er kommet i denne Sal med et Forslag uden Skygge af Dækning, og jeg synes derfor, at de politiske Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen kom med, havde en fejl Adresse.

Men allermest mærkværdigt var det, at det ærede Medlem, hvis jeg hørte rigtigt, mente, det var urigtigt af os at foreslaa at bebyrde Chokolade- og Sukkervarer med en højere Afgift, for det kunde man bruge til andre Ting. Har man Brug for det til andre Ting? Det er mærkeligt: kommer vi med Dækning, er det galt, og kommer vi ikke med Dækning, er det ogsaa galt. Jeg ved, ærlig talt, ikke rigtig, hvordan vi skal bære os ad.

Der faldt ogsaa en Bemærkning i det ærede Medlems Tale om, at han fandt, at den Pris, Venstres Forslag bød Roedyrkerne, var lovlig flot, men det var formodentlig sagde han, for at vække Opsigt, for at give et Slags Overbud. Men længere henne i sin Tale kom det ærede Medlem virkelig for Skade at sige, at han var bange for, at dette Forslag var lovlig sparsomt overfor Dyrkerne.

Hvad er vor Grundpris i den Skitse, jeg stillede op? 185—190, alt eftersom man gaar ud fra 37 eller 38 Øre pr. kg Sukker, og det, sagde jeg, var vi ikke helt klare over.

Forslagets er 180. Saa ligger det ærede Medlems Betænkkelighed altsaa mellem 180 og 185. Han er sandelig en grundig Mand, han tager sig af Smaatingene. Det er dog vistnok egentlig, hvad man kan kalde en lille Politik, at hænge sig i det og at beskyldes os for, at vi er for flotte, at vi gør Overbud, for at vække Opsigt, og saa samtidig selv udtale sin Bekymring for, at de 180 Øre i Forslaget er lovlig lidt. Den Slags kan man i Grunden ikke ret godt tage alvorligt.

Saa fik jeg desuden at vide — og det overraskede mig ikke saa lidt —, at jeg havde optraadt agitatorisk, jeg havde udnyttet det Lovforslag, vi her har til Behandling, agitatorisk. Nej, det forsikrer jeg for jeg ikke har, og det har jeg heller ikke tilsigtet. Jeg mener, det er en Sag af saa stor baade landøkonomisk og handelsøkonomisk Betydning og ogsaa beskæftigelsesmæssigt set, at vi skal behandle den med al mulig Alvor.

Nej, jeg har aldeles ikke behandlet den agitatorisk. Havde jeg det, saa havde Piben faaet en ganske anden Lyd overfor det ærede Medlem, for jeg kan jo meget godt erindre de Dage — men det har jeg ikke villet røre ved, det har jeg netop villet lade ligge —, da det ærede Medlem var med i Snakken om, at der var nogle, der var Brødfordyrere. Saa kunde vi ogsaa nu tale om Sukkerfordyrere. Jeg kunde ogsaa meget godt minde om, at det er anden Gang, det radikale Parti gaar imod sit Program og imod sine Udtalelser ved sidste Valg, første Gang ved Tolden paa Æbler og Pærer og nu dette her. Men det er jo da for Resten saa rimeligt, at de skal have noget dyrt Sukker at sylte deres dyre Pærer i.

Nej, det kan ikke nytte, vi kommer ikke uden om, at det radikale Parti — hvis vi endelig skal rippe op i det — har eet Program at tale om og eet Program at handle efter, det er hele Sagen. Det kan ikke nytte, at de Herrer er store i Munden, saa maa de ogsaa være stærke i Ryggen, og det sidste kniber det af og til med. Det skal de dog faa min Tilgivelse for, for naar de har en saa stor Broder at maatte tage Hensyn til, som Tilfældet er, og navnlig naar der ogsaa er en ved den anden Side, der tager dem i den højre Haand, saa er de sandelig ikke velstillede.

Jeg har imidlertid ikke ønsket at faa Sagen ind i den Bane, jeg har talt ganske sagligt om Tingene og har tilsagt vort Partis Medvirkning til at faa det bedst mulige ud af Lovforslaget. Vi gaar ikke med til hvad som helst, men vi vil ærligt